

Sygn. akt I Cz 59/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Teresa Zawistowska

Sędziowie : SO Dorota Twardowska

SO Arkadiusz Kuta (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 roku

na posiedzeniu niejawnym w Elblągu

sprawy z powództwa B. G.

przeciwko M. K. i Domowi Pomocy Społecznej w L. Filia w I.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 19 grudnia 2012 roku , sygnatura akt I C 820/12

p o s t a n a w i a : oddalić zażalenie .

UZASADNIENIE

B. G. domagał się zasądzenia od Domu Pomocy Społecznej w L. Filia w I. kwoty 10.000 zł , a od M. K. - 4.000 zł . Takie określenie pozwanych i dochodzonych od nich roszczeń przedstawił powód w piśmie procesowym z dnia 25 września 2012 roku stanowiącym odpowiedź na wezwanie do sprecyzowania pozwu przez wskazanie czy zapłaty domaga się od osoby fizycznej czy od instytucji . Dom Pomocy Społecznej uznawał powód za osobę prawną .

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Iławie odrzucił pozew w części wniesionej przeciwko Domowi Pomocy Społecznej w L. Filia w I. co do kwoty 10.000 zł .

W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd pierwszej instancji przytoczył art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. – sąd odrzuci pozew jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej . Taka sytuacja zachodzić ma w sprawie z powództwa B. G. , bowiem zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym osobowość prawną posiada powiat , a nie Dom Pomocy Społecznej , który nie ma zatem także zdolności sądowej .

Zażalenie na to postanowienie wniósł B. G. , zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylenia . Zarzucił skarżący , że dokładnie określił podmioty występujące po stronie pozwanej i kierowane przeciwko nim roszczenia . Jednocześnie wskazał przy tym osobę prawną , od której żąda kwoty 10.000 zł – w oparciu o Regulamin organizacyjny Domu Pomocy Społecznej w L. . W pismach procesowych datowanych na 25 grudnia 2012 roku i 10 stycznia 2013 roku skarżący uznaje natomiast racje leżące za odrzuceniem pozwu , to jest widzi że kierując

się wspomnianym Regulaminem , błędnie uznawał Dom Pomocy za osobę prawną . Podtrzymuje jednak żądania uchylenia zaskarżonego postanowienia .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Zażalenie B. G. okazało się bezzasadne .

Skarżący podtrzymał żądanie uchylenia zaskarżonego postanowienia choć nie kwestionuje motywów , które doprowadziły do odrzucenia przez Sąd pierwszej instancji pozwu w części dotyczącej roszczenia przeciwko Domowi Pomocy Społecznej w L. . Treść pism procesowych B. G. z 25 grudnia 2012 roku i 10 stycznia 2013 roku nie daje wystarczających podstaw dla uznania , że cofnął on pozew w tym zakresie , a tylko wówczas uzasadniona byłaby zmiana zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania w tej części . Można zauważyć jedynie , że zarówno odrzucenie pozwu przeciwko Domowi Pomocy Społecznej w L. Filia w I. co do kwoty 10.000 zł jak i umorzenie postępowania w tym zakresie ma ten praktyczny skutek , że nie dojdzie do nadania biegu postępowaniu co do tak określonego pozwanego i odnośnie wymienionej kwoty .

Postanowienie Sądu pierwszej instancji okazało się trafne bowiem brak zdolności sądowej strony procesu cywilnego powoduje odrzucenie pozwu (art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c.) , zdolność sądowa przysługuje osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej , której ustawa przyznaje zdolność prawną (art. 64 k.p.c. i art. 33 k.c.) , a przepisy nie przyznają zdolności prawnej ani sądowej domom pomocy społecznej . Stanowią one zazwyczaj jednostki organizacyjne w znaczeniu funkcjonalnym , to jest posiadają strukturę służącą wypełnianiu wyznaczonych im celów oraz regulaminy wewnętrzne , ale tworzone są przez jednostki samorządu terytorialnego , kościoły , inne osoby prawne lub fizyczne . Potwierdza to dołączony do akt statut i regulamin organizacyjny Domu Pomocy Społecznej w L. , który przyznając tej jednostce samodzielność organizacyjną , nie wyposaża jej ani nie może wyposażać w zdolność sądową .

W tej sytuacji Sąd Okręgowy , na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. , oddalił zażalenie jako niezasadne .